

Ian Watson

Průvodce metodami homeopatické léčby

Nakladatelství Alternativa
Elišky Přemyslovny 380, Praha 5 - Zbraslav

A Guide to the Methodologies of Homœopathy
Revised Edition

© Ian Watson 1999
Czech translation © Lenka Ničková, 2001

ISBN 80-85993-60-0

Obsah

Úvod	7
Předmluva k revidovanému vydání	9
Arborivitální medicína	13
Etiologie	18
Fyzické generálie	27
Genus epidemicus	38
Intuitivní předeapsání	40
Izopatie	47
Konstituční předeapsání	52
Miasmatické předeapsání	66
Orgánové léky	76
Podobnost symptomů	92
Polyfarmacie	105
Repertorizace	113
Sekvenční předeapsání	124
Skupinová analýza	133
Specifika	138
Tautopatie	142
Tematické předeapsání	151
Terapeutika	160
Vrstvy	167
Poznámky k textu	183

Miasmatické předepsání

Všechny chronické choroby lidstva, i takové, které jsou ponechány samy sobě a nezhoršené zvrácenou léčbou, vykazují, jak bylo řečeno, takovou stálost a vytrvalost, že jakmile se rozvinou a nejsou dokonale vyléčeny lékařským uměním, ještě se během celého života člověka s léty prohlubují a nemohou být umenšeny silou ani té nejrobustnější konstituce. Tím méně mohou být překonány a vykořeněny. Nepomíjejí tudíž samy od sebe, avšak sílí a zhoršují se až do smrti. Musejí tedy mít pro svůj vznik za základ konstantní chronické miasma, jehož pomocí jejich parazitická existence v lidském organismu neustále vzniká a vzrůstá.

Samuel Hahnemann
Chronické choroby

Definice *Miasma* = poskvrnění, znečištění

Tato metoda je založena na předpokladu, že doslova v každém člověku existuje zděděný či získaný blok či porucha, která vytváří predispozici ke konkrétnímu a poznatelnému obrazu choroby. Implicitně je v této metodě přítomna myšlenka, formulovaná Hahnemannem, tedy že je nemožné od základu a trvale vyléčit chronickou chorobu, pokud není léčba zaměřena na pod ní ležící miasma(ta).

Technika předepsání Existují dvě hlavní varianty této metody. První se zabývá použitím nosod (léků, vyrobených z produktů choroby či onemocnělých tkání), zatímco druhá používá „tradiční“ léky, známé svým vztahem k určitému

miasmatu. Předepsání se liší podle toho, který z těchto přístupů zvolíme.

Technika předepsání

Někteří homeopati soudí, že nosody se nijak neliší od ostatních léků. Není zde tedy důvodu předepisovat je jinak než podle podobnosti symptomů. Cítím, že toto je poněkud zúžený pohled, který popírá velkou část klinických zkušeností. Existují četné důkazy, že nosody mají určité specifické oblasti použití, a mohou být indikovány mnoha různými způsoby. Také bychom si měli povšimnout, že nosody jsou v repertoriích zastoupeny neadekvátně, pokud použijeme za základ předepsání repertorizaci, pak je velmi nepravděpodobné, že bychom předepsali nosodu. Moje zkušenost i zkušenosti jiných homeopatů jsou jiné: nosody totiž jsou vlastně jedněmi z nejčastěji indikovaných léků.

Použití nosod

Hlavními miasmatickými nosodami je následujících pět léků: *Psorinum*, *Medorrhinum*, *Syphilinum*, *Tuberculinum* a *Carcinosin*. Následuje výčet různých situací, při nichž by měla být uvažována hlavní nosoda.

Nosoda je indikovaným lékem: Nosody, jako například *Psorinum* nebo *Tuberculinum*, jsou často indikovány a předepisovány jako samostatné léky na základě prezentovaných symptomů. Vzhledem k tomu, že v repertoriích nejsou silně zastoupeny, je nebytně nutné, aby se homeopat s obrazy nosod důkladně seznámil.

Indikované léky selžou: Když dobře vybrané léky nefungují, může to znamenat přítomnost aktivního miasmatu, které vyžaduje léčbu vhodnou nosodou. Měli bychom mít na paměti, že „dobře vybrané“ je relativní pojem a předepsání nosody je pouze jednou z možnos-

Použití nosod

tí, o níž je možno uvažovat v případě nedostatečné reakce. „Nedostatečná reakce“ bývala tradičně považována za důkaz psorického znečištění, avšak v podstatě každé miasma může způsobovat inhibici indikovaných léků.

Pacient relapsuje: Někdy podaný lék způsobí u pacienta reakci, tato má však krátkodobé trvání a je následována rychlým návratem k pacientovu původnímu stavu. Další možností je, že obraz symptomů se po každém předepsání mění, ale základní chorobný sklon zůstává nevyřešen. Pro dosažení zásadního a trvalého zlepšení může případ vyžadovat nosodu.

Akutní choroba neustupuje: Pokud se akutní choroba táhne a zdá se, že pacient nemá dost vitality na to, aby se jí docela zbavil, byť za pomoci indikovaných léků, nosoda často dodá potřebný impuls k vyčištění případu. Clarke vyzoroval, že chřipka často vybudí tuberkulózní miasma a zjistil, že nejlepším lékem k vyjasnění zaseknutých případů¹ je *Tuberculinum Koch*. Foubister přišel na to, že pokud přetrvává² chorobný stav při černém kašli či zánětu uzlin, může být případ často vyřešen několika dávkami *Carcinosinu*.

Miasma zastírá obraz léku: Některé případy mají tak silně vyjádřené miasma, že vystupuje jako dominantní rys případu. Tehdy se často nesmírně vyplatí předepsat nosodu jako první lék. Očekáváme, že po tomto podání se objeví jasnější obraz léku a bude dosaženo dobré reakce. Mnohokrát jsem předepsal symptomaticky indikované léky a viděl, jak mnohé z nich „odskočily“ od pacienta jako míč, a proto považuji tuto strategii za velmi užitečnou.

Léčil jsem šestiletého chlapce, jehož diagnóza zněla porfyrie. Hlavními rysy případu byla růžová moč, růžové zuby a závažná nesnášenlivost světla, obzvláště slunečního svitu. Po sebekratším vystavení slunci z chlapce doslova opadávaly cáry kůže. Hlavní věc, která mě na něm zaujala, byla veliká hlava neandrtálce a podoba skřeta. Po mnoha neúspěšných pokusech najít symptomově podobný lék, jsem se rozhodl zapomenout na symptomy a pustit se do křížku s jeho závažným miasmatickým zatížením. Charakter jeho poruchy a chlapcův vzhled připomínaly *Syphilinum* (ačkoliv rodinná anamnéza byla spíše tuberkulární), které způsobilo jednoznačné zlepšení pacientovy pokožky, avšak podloží choroby zůstalo nedotčené.

Je zajímavé, že obraz, který se objevil potom, byl obraz léku *Tuberculinum*, na který také zareagoval. Homeopati již před dávnými lety zpozorovali, že jakmile jedno miasma ustoupí, další se probudí k životu a miasmatický základ léčby musí být odpovídajícím způsobem změněn. Tato skutečnost potvrzuje fakt, že všechny hlavní nosody jsou úzce spřízněné a v mnoha případech jsou komplementární, tedy že jedna přebírá štafetu tam, kde druhá přestala působit.

Všem hluboko působícím lékům se přisuzují antipsorické vlastnosti již od doby, kdy Hahnemann rozpoznal vztahy mezi psórou a *Sulphurem*. Je tedy považováno za možné léčit na miasmatické úrovni použitím léků, podobným miasmatu stejně jako symptomům, či dokonce pouze jim. V Kentově *Repertoriu* jsou rubriky, vztahující se k syfilitickému i k sykotickému miasmatu – je zvláštní, že psóra v něm zastoupena není. Tuto rubriku však najdete v *Syntetickém Repertoriu* Barthela

Použití nosod**Použití antimiasmatických léků**